

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.M.H.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2015, čj. MV-92803-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. července 2015, čj. MV-92803-3/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. března 2015, čj. OAM-567-19/ZR-2014, se **z r u š u j í** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Čechovského do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 6. srpna 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 22. července 2015, čj. MV-92803-3/SO-2015, (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 22. července 2015, čj. MV-92803-3/SO-2015, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. března 2015, čj. OAM-567-19/ZR-2014, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“) a zároveň byl žalobci udělen výjezdní příkaz.

II. Žaloba

Žalobce je přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu. Jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlízet, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

Žalobce předkládá ke zvážení, zda v postupu správního orgánu není možné spatřovat retroaktivitu při použití právního předpisu. Správní orgán vychází při posouzení zmíněného případu z posledního stavu textu zákona o pobytu cizinců, který je účinný od května roku 2013. Je na místě však připomenout, že žalobce se dopustil protiprávního jednání v roce 2012, kdy byla platná a účinná zcela odlišná právní úprava. Dle tehdy platné právní úpravy bylo možné zrušení povolení k trvalému pobytu pouze v případě, kdy *byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky*. S ohledem na skutečnost, že zrušení povolení k pobytu žalobce je ve skutečnosti reflexí právě tohoto jednání, je žalobce toho názoru, že by i řízení o zrušení povolení k pobytu mělo být založeno na právní úpravě, která reflektuje dobu, kdy k němu došlo. Tedy mělo být postupováno podle právní úpravy platné v roce 2012, v opačném případě působí právní předpis retroaktivně, a to nepřipustně, neboť žalobce v dané době neměl povědomí o možných následcích svého jednání.

Žalobce dále připomíná, že správní orgán v řízení zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Správní orgán neprovedl žádná relevantní zjištění dopadů správního rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do života žalobce. Tyto informace má přitom správní orgán povinnost zjišťovat i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední, jak stanoví § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán však zjišťoval okolnosti svědčící v neprospěch účastníka řízení a zcela rezignoval na zjišťování okolností pro něj příznivých. A to i přes to, že podstatné skutečnosti byly správnímu orgánu přímo předloženy nejen samotným žalobcem, ale i jeho právním zástupcem v doplnění

odvolání. Žalobce opětovně poukazuje na skutečnost, že na území České republiky se nachází již v podstatě od roku 2001. Celá rodina žalobce žije na území ČR, stejně tak veškeré jeho statky jsou v současné době na území ČR. Ve Vietnamu s ohledem na dobu, po kterou se nachází mimo území domovského státu, již nemá žádných vazeb, ať rodinných nebo majetkových. Žalobce na území ČR žije ve společné domácnosti se svými rodiči. Správní orgán v průběhu řízení neučinil jediný krok, kterým by zjistil podstatné okolnosti pro posouzení možných dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. V této skutečnosti je na místě vidět zásadní pochybení v postupu správního orgánu, které může mít vliv na zákonnost celého rozhodnutí ve věci. Správní orgán měl možnost provést např. výslech účastníka řízení, výslech rodičů a sourozenců, a tak si ujasnit rodinné vztahy a všechny okolnosti, které mají význam pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Žalobce je rovněž přesvědčen o nedostatečné individualizaci napadeného, respektive prvoinstančního rozhodnutí. V daném případě je nezbytné, aby byla posuzována přiměřenost zasažení soukromého života ve vztahu k důvodům, pro které je povolení žalobce rušeno, tedy předchozímu deliktárnímu jednání. Správní orgán toliko konstatuje předchozí odsuzující rozsudek, avšak zcela opomíjí roli žalobce ve všech případech a náležitě posouzení závažnosti spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce na území ČR za dobu svého pobytu vytvořil. Je nutno oponovat správnímu orgánu, který přičítá žalobci spáchání zvláště závažného zločinu, když žalobce byl shledán odvolacím správním orgánem vinným pouze pokusem tohoto trestného činu. Žalobce se domnívá, že správní orgán dostatečně neposoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí a nedostatečně individualizoval celou záležitost. Žalobce na tomto místě odkazuje také na závěry Veřejného ochránce práv obsažené v řízení pod sp.zn. 2040/2011/VOP/VBG, kde konstatuje, že „*předpokladem vydání rozhodnutí, kterým se ruší cizinci povolení k trvalému pobytu v ČR podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Je proto nutné primárně zkoumat samotný zásah do rodinného života, tj. zabývat se skutečnými dopady rozhodnutí do života cizince, neboť právě ve vztahu ke skutečným dopadům správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života je možné poměřovat proporcionalitu vlastního rozhodnutí*“.

Žalobce se rovněž musí ohradit proti správními orgány tvrzené možnosti pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění. Právní zástupce opakovaně poukazuje v obdobných případech na skutečnost, že cizinec si po zrušení povolení k trvalému pobytu skutečně nemůže upravit svůj pobyt jiným způsobem. Tomuto názoru přisvědčil rovněž Veřejný ochránce práv ve výše citovaném stanovisku, když potvrdil, že „*v případě zrušení trvalého pobytu nemůže cizinec z území žádat o žádný jiný druh pobytu (tj. o udělení víza či dlouhodobého pobytu), vyjma víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu po dobu řízení o zrušení trvalého pobytu. Znamená to tedy, že cizinec "zde nemůže dál pobývat", resp. si nemůže "jiným způsobem upravit pobyt."* Se zrušením trvalého pobytu je nepochybně spojeno jeho vycestování z České republiky. Nadto lze mít důvodné pochybnosti i o tom, zda by se cizinci podařilo zlegalizovat pobyt v České republice ze zahraničí s ohledem na ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které je v praxi vykládáno velmi restriktivně“.

Hodnocení právních předpisů ze strany správního orgánu evidentně neodpovídá realitě, když správní orgán odkazuje žalobce na možnost, která je s ohledem na konstrukci zákona pro něj prakticky vyloučena. Žalobce si dovoluje poukázat rovněž na nedávné rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který v rozhodnutí pod čj. 59 A 14/2014 – 48 konstatoval, že „*I druhý argument je poněkud nelogický, protože mělo-li by platit, že zásah je přiměřený, pokud si cizinec může požádat o udělení jiného pobytového statusu, pak by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince přiměřené vždy, neboť zákon*

o pobytu cizinců žádosti o nižší pobytový status nebrání. Ke všemu z ničeho nelze získat záruky, že žalobci bude jiný pobytový status přiznán“.

Žalobce ve vztahu k podmínce, pro kterou mu byl zrušen pobyt, namítá nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 68/2012-39, kde Nejvyšší správní soud definuje detailně podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu. Nejvyšší správní soud mimo jiné potvrdil, že „přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)“. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dále uvádí: „Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“ Žalobce závěrem shrnuje, že v ČR žije více než 15 let, vazby na území domovského státu jsou téměř nulové. Žalobce se domnívá, že posouzení učiněné správním orgánem k prokázání aplikovaného důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu je nedostatečné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rovněž tak odůvodnění správních orgánů je na místě označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve svém vyjádření k žalobě Komise uvedla, že zákon o pobytu cizinců již před novelizací zákona č. 103/2013 Sb. obsahoval § 77 odst. 2 písm. f), jež však pro splnění podmínek aplikace vyžadoval pravomocné odsouzení k delšímu než tříletému trestu odnětí

svobody. Těžko tedy mohlo být zasaženo do žalobcovy právní jistoty, neboť ten nemohl tušit, zda bude za svou trestnou činnost odsouzen k trestu delšímu než tři roky odnětí svobody (relevantní před novelizací) či k trestu kratšímu, uvážíme-li, že zákonná sazba za žalobcem spáchaný trestný čin je 2-10 let. Žalovaná navíc namítá, že již před novelizací, tedy před účinností zákona č. 103/2013 Sb., obsahoval zákon o pobytu cizinců § 77 odst. 2 písm. a), dle něhož ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení byly rovněž splněny, neboť pěstování marihuany ve značném rozsahu a v rámci organizované skupiny jistě lze kvalifikovat jako závažné narušení veřejného pořádku. Argumentace údajným porušením právní jistoty je proto značně absurdní. To, že legitimní očekávání jedince nelze absolutizovat, navíc potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 50/2009-233, dle něhož „*zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá v žádném případě absolutní hodnotu a je např. omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat. Zde musí Nejvyšší správní soud souhlasit s názorem krajského soudu, že zásada legitimního očekávání je omezena zejm. zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu)*“. Otázka legitimního očekávání ve vztahu k novelizačním zákona o pobytu cizinců byla Nejvyšším správním soudem řešena v rozsudku ze dne 8. 7. 2011, čj. 2 As 58/2011-78, a to při aplikaci nově zavedené skutkové podstaty umožňující zrušit povolení k trvalému pobytu při prokázání účelového manželství, přičemž bylo rozhodnuto v neprospěch legitimního očekávání účastníka řízení. V tomto rozsudku bylo mimo jiné uvedeno, že „*nejde o zakázanou pravou retroaktivitu, nýbrž o retroaktivitu nepravou, kdy jsou na existující právní vztahy, zde na trvalý pobyt, aplikovány v průběhu jejich trvání nikoliv právní předpisy ve stavu účinném v době vzniku právního vztahu, nýbrž v té podobě, jak se postupně mění v průběhu času*“. V daném případě se tedy dle názoru žalované jedná o retroaktivitu nepravou, a proto jsou splněny podmínky pro aplikaci předmětného ustanovení.

K námitce, že dopad rozhodnutí je nepřiměřený, Komise uvádí, že otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí se poměrně obsáhle zabývala na str. 3-5 svého rozhodnutí, na příslušné pasáže proto plně odkazuje.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

Při jednání před soudem dne 29. června 2016 právní zástupce uvedl, že žalobce trvá na argumentaci v žalobě. Za stěžejní považuje otázku posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Má za to, že správní orgán v tomto směru neprovedl dostatečná zjištění a v rozsahu zjištěného skutkového stavu hodnotil skutečnosti selektivně v neprospěch účastníka. Žalobce uvádí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí by mělo být porovnáváno „něco k něčemu“, správní orgán tak ovšem nečiní, když z rozhodnutí vyplývá, že čin spáchaný žalobcem považuje za natolik závažný, že by žádná skutečnost nemohla odůvodnit opačný výsledek řízení. S tím žalobce nesouhlasí, poukazuje na to, že i u cizinců páchajících závažnější trestnou činnost dovodily soudy povinnost správních orgánů zabývat se podrobně přiměřeností dopadů rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění.

V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, čj. 3 Azs 100/2015-30. Žalobce zdůrazňuje, že na území ČR žijí oba jeho rodiče, on sám zatím rodinu nezaložil, a proto právě rodiče považuje za svou nukleární rodinu. Nerozumí úvaze správního orgánu, že jeho vazby na rodiče nejsou příliš silné. Žalobce má za to, že by měl správní orgán zvážit též dopady rozhodnutí do života jeho nejbližších příbuzných, a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33. Žalobce silně polemizuje s argumentem správního orgánu, že zásah do jeho soukromého a rodinného života nebude příliš výrazný, neboť v důsledku rozhodnutí žalobce pouze ztrácí nejvyšší pobytový status, což mu nebrání v pobytu na území na základě jiného pobytového oprávnění. Žalobce uvádí, že taková možnost pro něj reálně neexistuje a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-46 (především bod 32). Ve svůj prospěch dále poukazuje na názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 Azs 41/2014-379. Je-li rušen nejvyšší pobytový status, zvyšují se nároky na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, protože takové pobytové oprávnění je obvykle spojeno se snížením vazby cizince na zemi původu.

Žalovaná se z účasti na jednání omluvila.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Retroaktivita při použití zákona

Žalobce upozornil soud na skutečnost, že v době, kdy se dopustil trestné činnosti, byla účinná méně přísná právní úprava, která obsahovala jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu pravomocné odsouzení cizince za úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 30 měsíců.

Žalobce páchal trestnou činnost v období od září do listopadu 2012. Odsuzující rozsudek nabyl právní moci 3. 12. 2014. Zákon o pobytu cizinců v § 77 odst. 2 písm. f) ve znění účinném v období 10. 5. 2013 - 17. 12. 2015 stanoví, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, pokud *byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody* za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Soud konstatuje, že v tomto případě se nejedná o pravou retroaktivitu. Správní orgán zahájí řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, až když je informován o tom, že byl cizinec pravomocně odsouzen a rozhoduje podle aktuálně účinné právní úpravy. Zrušení povolení k trvalému pobytu nemá funkci sankce za spáchaný čin, nastupuje sekundárně až po zjištění viny soudem, a jeho funkce je spíše ochranná, neaplikují se tedy zásady trestního práva a postupuje se podle zákona účinného v době rozhodování správního orgánu. Nicméně skutečnost, že došlo ke zpřísnění právní úpravy, podle názoru soudu zvyšuje požadavky na důkladné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí.

V.2 Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí

Žalobce namítá, že správní orgán v řízení zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Správní orgán neprovedl žádná relevantní zjištění ohledně dopadů správního rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do života žalobce.

Správní orgány se částečně zabývaly posouzením možných dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvádí, že na území ČR žijí rodiče žalobce a že rodinné vazby k nim nejsou zanedbatelné, ale ani nikterak silné. Není zřejmé, jak správní orgán k tomuto závěru dospěl. Soud má za to, že kvalitu rodinných vztahů není možné posoudit jen na základě skutečnosti, že došlo k delšímu odloučení z důvodu výkonu trestu odnětí svobody žalobcem. Dále Komise uvádí, že žalobce není účasten v žádné obchodní společnosti a provozování živnosti má na několik let přerušeno. Před nástupem výkonu trestu byl nezaměstnaný, předtím pracoval jako řidič a prodavač. Žalovaná konstatuje, že tato povolání může žalobce vykonávat i mimo území ČR. Ke zjištění, že žalobce není vlastníkem nemovitosti na adrese, na níž je hlášen, soud uvádí, že taková informace ohledně majetkových poměrů žalobce je nedostatečná a o ničem nevypovídající. K možnosti návratu a dalšího života v zemi původu Komise uvádí, že žalobce opustil vlast ve věku 17 let, tedy zná vietnamský jazyk i realie, je dospělou osobou a nejsou známy závažné důvody, proč by neměl být schopen se o sebe postarat. Soud souhlasí s úvahou, že žalobce ovládá vietnamský jazyk. Ze spisu vyplývá, že žalobce pobývá v ČR nepřetržitě od podzimu 2001. Není tedy možné odhlédnout od skutečnosti, že poměry v zemi původu se od té doby musely v mnohém změnit. Správní orgány by též měly přiznat adekvátní váhu skutečnosti, že žalobce již téměř 15 let pobývá na území ČR a je tedy pravděpodobné, že je do značné míry integrován a má na území ČR vytvořené vazby. Tato úvaha by se při dalším dokazování mohla ukázat jako nepravdivá, k jejímu vyvrácení ale rozhodně nestačí skutečnost, že žalobce spáchal trestný čin v součinnosti s dalšími osobami vietnamské národnosti, ani obecná informace o obvyklém chování cizinců z Vietnamské socialistické republiky na území ČR.

Správní orgány se nezabývaly posouzením možných dopadů rozhodnutí v dostatečném rozsahu. Svou argumentaci zaměřily především na spáchaný trestný čin a jeho závažnost. V souladu s názorem vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 Azs 41/2014-34, soud konstatuje, že při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince nelze vycházet pouze ze závažnosti protiprávního činu, ale musí být tato závažnost vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého a rodinného života cizince.

Nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí pramení především z toho, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

Demonstrativní výčet faktorů, které by při rozhodování měl správní orgán v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva vzít v potaz, obsahuje například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39 (bod 26). V konkrétním případě žalobce především není zřejmé, proč by vazby na rodiče neměly být silné. Z trestního rozsudku vyplývá, že má žalobce též sestru, ohledně vztahu mezi sourozenci neprovedla žalovaná žádná zjištění. Správní orgán nezískal žádné informace o zdravotním stavu žalobce. Intenzita vazeb ke státu původu byla zjištěna nedostatečně. Zcela též chybí informace o životě žalobce po vykonání trestu odnětí svobody (např. zda je zaměstnán).

Soud nesouhlasí s názorem žalované, že neudělení trestu vyhoštění trestním soudem je pro správní řízení irelevantní. Správní orgán není tímto rozhodnutím vázán. Přesto je třeba skutečnost, že byl tento trest v prvním stupni udělen a následně od jeho uložení odvolací soud ustoupil, vnímat jako signál, že je třeba zjištění dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu věnovat větší pozornost. Správní orgán by měl přihlídnout k důvodům uvedeným v trestním rozsudku.

Lze tedy shrnout, že má-li být poměřována závažnost protiprávního jednání cizince a dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, musí být konkrétní dopady nejdříve správním orgánem vymezeny. Tomuto požadavku žalovaná nedostála. V řízení zahájeném z úřední povinnosti se důkazní břemeno nachází především na straně správního orgánu. Soud připouští, že učinění některých zjištění ohledně soukromého života účastníka řízení není možné bez jeho součinnosti. V projednávaném případě žalobce sám v řízení před správním orgánem navrhl provedení svého výslechu. Výslech mohl napomoci náležitému zjištění skutkového stavu, jeho neprovedení proto považuje soud za procesní vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V.3 Možnost pobytu žalobce na území na základě jiného pobytového oprávnění

Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že zrušení povolení k trvalému pobytu nebude žalobci nijak bránit v kontaktu s rodinou, neboť rozhodnutím není vysloven zákaz pobytu na území ČR, žalobci je pouze odebrán nejvyšší pobytový status, nemůže tedy dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce s tímto tvrzením nesouhlasí.

V této otázce se soud ztotožňuje s názorem žalobce a odkazuje na argumentaci Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozhodnutí ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39: „*Tvrzení žalovaného, souhlasně citované i městským soudem, že si stěžovatel „může upravit svůj pobyt na území ČR v rámci jiného pobytového statusu“, je zjednodušující. Stěžovatel „si“ rozhodně sám svůj pobyt na území České republiky upravit nemůže, může o to jen požádat. To ale ještě neznamená, že mu bude tento nižší pobytový status udělen, a to tím spíše, že žalovanému se nabízí i extenzivní výklad § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010 [„vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže ... v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza“; od 1. 1. 2011 jde o § 56 odst. 2 písm. b)]. Toto ustanovení se vztahuje nejen na žádosti o dlouhodobé vízum (vízum k pobytu nad 90 dnů), ale i na žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (srov. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců účinném do 31. 12. 2010). Zákon o pobytu cizinců dále stanoví, že žádost o dlouhodobé vízum i o povolení k dlouhodobému pobytu je nutné podat mimo území České republiky. Žádost o dlouhodobé vízum je možné podat výhradně na zastupitelském úřadě České republiky, a to ve státě, jehož je cizinec občanem. Splnění této podmínky se nevyžaduje jen, jde-li o cizince, který je občanem státu uvedeného v seznamu zemí, jejichž státní příslušníci jsou oprávněni žádat o udělení dlouhodobého víza podat na kterémkoli zastupitelském úřadě České republiky (vyhláška č. 429/2010 Sb.).“*

Případ žalobce není zcela totožný s případem řešeným Nejvyšším správním soudem, podstatné je, že není možné rezignovat na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, neboť se nelze spoléhat na to, že žalobci bude uděleno jiné pobytové oprávnění.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Podaná žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou. Soud tedy napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Protože v řízení před správními orgány bude nutné doplnit dokazování, zrušil soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal žalobci, který měl ve věci plný úspěch, náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000,- Kč (3.000,- za žalobu proti rozhodnutí a 1.000,- za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu soud považuje převzetí a přípravu zastoupení, žalobu a účast na jednání před soudem dne 29. 6. 2016. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. června 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu